

תת"ע 6614/03/16 - מדינת ישראל נגד ראמי ארנון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תתע"א 6614-03-16 מדינת ישראל נ' ראמי ארנון
בפני כבוד השופטת ענת יהב-שופטת

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם ראמי ארנון ע"י ב"כ עו"ד טמיר

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש דו"ח תנועה אשר מייחס לו נהיגה באופנוע ביום 7/3/16 בשעה 16:07 ברמת גן ברח' הרואה, כאשר עקף רכב אחר תוך חציית קו הפרדה רצוף שלא נמצא בצידו הימני קו מקוטע.

הנאשם כפר בביצוע העבירה והודה בנהיגה על האופנוע במקום ובזמן הרשומים בדו"ח.

משכך נקבע התיק לשמיעת הראיות.

בפרשת התביעה:

העידה ע"ת 1 - רס"מ שט נועה.

העדה הגישה את דו"ח התנועה אשר רשמה - ת/1, כאשר במהלך עדותה אף הוגשו ראיות ההגנה, תמונות אשר צולמו במקום הנאכף, נ/1 - נ/3.

בפרשת ההגנה:

העיד הנאשם כעד יחיד מטעמו, תוך שנתן גרסתו ולחיזוקה התייחס לתמונות שצולמו על ידו והוגשו (נ/1 - נ/3).

לגרסת התביעה:

עדת התביעה - השוטרת שט נועה, העידה כשקראה **מת/1**, שהייתה במהלך אכיפה "**ברח' הרואה עם פינת רח' הגת, בסמוך לבית מס' 43 כשמבטה מופנה לכיוון כללי מערב והסתכלה כל העת על קו ההפרדה הרצוף המצוי על גבי הכביש ונראה היטב ומסומן "מקריניצי עד הגת וממשיך אחרי הגת עד בן גוריון".**

העדה מציינת, כי ראתה את הנאשם רכוב על אופנוע כשהוא מגיע "**בנסיעה רצופה על הרואה מכיוון קריניצי, סוטה שמאלה, תוך מעבר על קו ההפרדה הנ"ל מול בית מס' 37 וממשיך בנסיעה רצופה על הנתיב הנגדי לכיוון מזרח (בן גוריון), האופנוע המשיך בנסיעה רצופה על הנתיב הנגדי, גם כאשר הגיע רכב על נתיב זה ומכיוון בן גוריון לכיוון קריניצי וחלף סמוך לאופנוע הנ"ל" (ת/1).**

עוד מתואר בנסיבות הדו"ח, כי "**האופנוע עקף את טור כלי הרכב אשר נסעו על הנתיב שמכיוון מערב למזרח".**

העדה ציינה, שנשמר קשר עין רצוף מרגע שראתה את רוכב האופנוע מבצע את העבירה, דרך כל תיאור האירוע כפי שעולה מ **ת/1** עד לרגע שסימנה לו לעצור כשהיא נכנסת אל הנתיב בו נסע ו"**הוסט" על ידה, לעצור ברח' פינת הרואה והגת סמוך לבית מס' 43.**

לגרסת ההגנה:

הנאשם העיד בפני בית המשפט, כי נסע במקום הרשום בדוח, על האופנוע שלו מכיוון מערב למזרח כשהשמש נמצאת בגבו ובמועד הנקוב, מרחוב קריניצי לרח' בן גוריון

הנאשם אף מסכים, כי לאחר שעבר את הרמזור ברח' קריניצי, "**היה טור של כלי רכב שנסע באיטיות בנתיב שהולך ממערב למזרח" (עמ' 8 ש' 17 - 20).**

אלא, שלטענת הנאשם, הוא נצמד לכלי הרכב אשר התנהלו לימינו בתוך נתיב הנסיעה ומימין ל"**קו הלבן" - לקו ההפרדה (עמ' 8 ש' 20 - 21).**

לביסוס גירסתו היפנה **לנ/3** - שם ניתן לראות כי נתיב הנסיעה מותיר מקום לנסיעה של רכב דו גלגלי גם בעת עקיפה של רכב הנוסע על גבי אותו נתיב ובאותו הכיוון.

מכאן, טוען הנאשם כי אין כל סיבה הנראית לעין שהוא יסטה מן הנתיב תוך שהוא מבצע עבירה ומסכן את עצמו.

בנוסף, טוען הנאשם כי לפי התמונות **נ/1 + נ/2** ניתן לראות, שבכביש הנאכף קיימים "**מכשולים" אשר יוצרים הלכה למעשה ניתוק קשר העין של עדת התביעה עד כדי כך, שאינה יכולה להעיד את אשר העידה. בעניין זה, מצביע על "עצי דקל שנטיים בצורה צפופה" - נ/1, וכן מפנה לצילום ממנו ניתן לראות שבמקום עומדה של השוטרת, "השמש מכה**

בעיניה"- נ/2, (עמ' 9 ש' 1 - 4).

מכשול נוסף לטענתו הוא המרחק הרב בין מקום הימצאות השוטרת לבין בית מס' 43, כ - 170 מטר (ש' 5 - 6).

התביעה בסיכומיה

מבקשת להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו, כשהיא מפנה לדו"ח המפורט של העדה- השוטרת, לעובדה שעדותה לא נסתרה על ידי ההגנה ומבקשת למצוא חיזוק בתגובת הנאשם אשר לא הכחיש את ביצוע העבירה על אתר, אלא ביקש להזדרז עם כתיבת הדו"ח.

ההגנה בסיכומיה

ביקשה לזכות את הנאשם, תוך שהצביעה על כך שנתיב הנסיעה רחב דיו על מנת להכיל את טור המכוניות והאופנוע של הנאשם מבי שזה יצטרך לעקוף את קו ההפרדה ולסכן עצמו ולעבור על כללי התנועה.

בנוסף מפנה ההגנה ל"מכשולים" אשר צולמו בתמונות נ/1 - נ/3 בדמות דקלים הנטועים בצידי הרחוב וכן אור השמש אשר מסנוור את העומד מולה דהיינו את השוטרת.

כמו כן, מפנה למרחק הרב בין מיקום עמידה של השוטרת לבין המיקום בו נסע האופנוע שבו הבחינה בו שהינו כ - 200 מטר אל מול תוואי הדרך שהינו בעלייה, כך לטענת ההגנה לא יכולה הייתה השוטרת לראות את אשר תיארה.

עוד מבקשת ההגנה לתת משקל נמוך לעדות היחידה של המאשימה ככזו האמורה לבסס הרשעה, שכן לדעתה יש חוסר באזכור נתונים חשובים בדוח כגון: האם העדה ישבה בניידת בעת ביצוע העבירה, האם היה עימה שוטר נוסף, בעת האכיפה, כמו גם העובדה שהשוטרת לא ידעה להעריך מהם המרחקים ממנה לקו ההפרדה, לנאשם ולמיקום בו החל את העקיפה.

בעניין זה מוסיפה ההגנה וטוענת, שהשוטרת לא ציינה בדוח ת/1, את פרטי כלי הרכב אשר נעקפו לטענת המאשימה על ידי הנאשם, כמו גם פרטי הרכב אשר הגיע בנתיב הנגדי - בעניין זה טוענת ההגנה כי חסר זה פוגע פגיעה ממשית בהגנת הנאשם ויש בה משום נזק ראיתי שאף בעטיו יש כדי לזכות את הנאשם.

דין והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית: לשון סעיף 47 (ה) (5) לפקודת התעבורה הינה:

"נוהג רכב לא יעקוף, לא ינסה לעקוף ולא יסיט את רכבו שמאלה או ימינה כדי לעקוף רכב או בעל

חיים באחד מאלה:

(5) הוא חוצה קו הפרדה רצוף אלא אם כן, בסמוך לו בצידו הימני נמצא קו קטעים."

נקודת המחלוקת:

הצדדים אינם חלוקים ביניהם לגבי המיקום המדובר, לגבי המועד בו חלף הנאשם בעת שאכפה השוטרת את התנועה, כמו כן, אינם חלוקים ביניהם על העובדה שהנאשם עקף טור כלי רכב אשר היו בנתיב הנסיעה משמאל והתקדם לעברה של השוטרת.

נקודת המחלוקת היחידה הינה לגבי אותה העקיפה, כאשר הנאשם טוען, שזו בוצעה בתוך הנתיב כשהוא מצוי בצידו השמאלי ואילו המאשימה, באמצעות השוטרת, טוענת כי עקיפה זו נעשתה כשהנאשם חוצה את קו הפרדה הרצוף אשר מסומן בין שני הנתיבים בכביש זה.

לאחר בחינת גרסת המאשימה על פי עדות השוטרת וגרסת ההגנה מפי הנאשם, וכן עיון ב **1/ת** ובמוצגי ההגנה **1/נ** - **3/נ** ולאחר שהזרתי עצמי משנה זהירות, לאור כך, שמדובר בעדות יחידה, העדפתי את גרסת המאשימה- ואבאר:

דוח 1/ת

השוטרת העידה (הקריאה) מן הדו"ח **1/ת**, אשר היה רשום כדבעי, ופירט את **מיקום עמידת השוטרת בעת האכיפה** - רח' הרואה פינת גת סמוך לבית מס' 43, כמו גם **רישום כיווני הנסיעה** של הנאשם, ורישום העובדה שקו הפרדה היה **"ברור לעין"** ובהמשך הודגש שמדובר ב**"קו מעובה"**, עוד צוין בדוח באופן מפורש **מהיכן התחיל אותו סימון** של קו הפרדה, סיום סימונו ושוב מסומן מחדש **"המתחיל בקריניצי עד הגת וממשיך אחרי הגת עד בן גוריון"**.

עוד מתארת העדה, מהיכן בדיוק החלה לראות את סטייתו של נהג האופנוע כשהוא עובר על קו הפרדה **"מול בית מס' 37"** וכן את נסיבות ביצוע העבירה **"המשיך בנסיעה רצופה על הנתיב הנגדי גם כאשר הגיע רכב על נתיב זה מכיוון בן גוריון לכיוון קריניצי וחלף סמוך לאופנוע הנ"ל"**, בנוסף לכך תואר, שבמקום היה טור כלי רכב בכיוון נסיעת האופנוע ושתנועת כלי הרכב לכיוון בן גוריון **"הייתה רבה"**.

עוד נרשמו תנאי הדרך ותנאי מזג האוויר, עובדת היות הרחוב **"דו סטרי"**, ולבסוף אף צוין קשר עין רצוף למן רגע ביצוע העבירה ועד לעצירת האופנוע, כשהשוטרת נכנסה אל נתיב הנסיעה של הנאשם והסיטה אותו **"שמאלה על הרואה פינת הגת, על המדרכה סמוך למס' 43"**.

בנוסף, **בת/1** בתחתית רישום נסיבות העבירה, אף שורטטה סקיצה של המקום באופן המפרט את הרחובות, הנתיבים, נתיב הנסיעה, כמו כן, מסומנים בתים שמספרם 37, 39, ו-43, הצומת המדובר, ומקום עמידת השוטרת.

ניתן לראות לפי הסקיצה את המיקום המדויק בו הבחינה השוטרת בנאשם סוטה מנתיב הנסיעה שלו, כשהוא נכנס לנתיב הנגדי וממשיך בנסיעה עד למקום בו "הסיטה" הצידה ועצרה אותו השוטרת מהמשך ביצוע העבירה.

אינני מקבלת את טענות ההגנה בדבר חסר משמעותי בדו"ח אשר פוגע פגיעה ממשית במתואר ע"י השוטרת שכן כפי שנראה לעיל מן המצויין הרוב עולה על החסר ויש בו כדי לבסס את העבירה, ואתייחס לטיעוני ההגנה:

1. העובדה שהעבירה תוארה על ידי עדת התביעה **כנסיעה רצופה על פני מס' בתים בכביש עד אשר השוטרת נכנסה לתוך נתיב הנסיעה של האופנוע - דהיינו, על הנתיב הנגדי שאסור היה על הנאשם להימצא עליו (ת/1 וכן עמ' 8 ש' 4-7)**, יש בו כדי לסתור מניה וביה את גרסת ההגנה, שטוענת שהנאשם עקף את טור המכוניות בנתיב שלו, שכן ההגנה מבקשת בגרסתה לטעון שהשוטרת מכזבת כאשר מציינת עובדה זו - מה שלא התרשמתי, אלא נהפוך הוא, האמנתי לעדה באופן מלא, שרשמה את אשר ראתה.

לו תיאור המאשימה היה, כי הנהג עקף וחזר לנתיב המותר ורק אז הוסט הצידה ע"י השוטרת, יתכן שניתן היה לטעון לבלבול, אך לאור התיאור הברור, המדויק, הרצוף והענייני אשר מתאר את אופן ונסיבות ביצוע העבירה עד לרגע הפסקתה ע"י השוטרת- אני קובעת, כי אין לטענה זו רגליים.

שתי גירסאות אלו, המרוחקות כל כך האחת מן השנייה ואינן מתיישבות זו עם זו, מחזקות את התרשמותי כי השוטרת, אשר כל אשר עשתה אותו היום, הוא לאכוף עבירה זו, דייקה בעובדות ובדבריה, הייתה בקשר עין רצוף וראתה את שתיארה במדויק.

2. מכיוון שכך, ומכיוון שהעדפתי את גרסת המאשימה בדבר תיאור ביצוע העבירה, אשר הלכה והתארכה על פני מס' מטרים שאינם מבוטלים אל מול עיניה של השוטרת תוך התקרבות לעברה, עד אשר היא זו שמנעה את המשך ביצועה, הרי שאותם ה"כשלים" עליהם הצביעה ההגנה (דקלים, שמש ומרחק מן השוטרת) אינם מחבלים בגרסה זו, אך גם מן הסיבות שלהלן:

א. עצי הדקל המצולמים בתמונה, אינם צפופים (כפי שטענה הגנה), וכך ניתן לראות מן התמונות אשר צולמו- **נ/1**, שכן, המדובר בדקלים בעלי גזע דקיק ובמרחקים גדולים האחד מן השני, כך שעדיין ניתן לראות בבירור את הכביש, את הנתיב ובעיקר את קו הפרדה לאורך כל הכביש.

ב. לגבי השמש והמרחקים- כפי שטענתי לעיל, הרי מדובר בסטייה של הנאשם אל תוך הנתבי הנגדי תוך נסיעה על גבי קו ההפרדה ושמאלה ממנו כשהנאשם הולך ומתקרב אל השוטרת אל מול עיניה, כך שאין בנתונים אלו כדי להחליש את הראיות של המאשימה, כאן אף אציין שלפי תמונת נ/1 שגם לגביה נטען שצולמה בזמנים רלוונטיים המתארים את המציאות כפי שהייתה ביום העבירה, ניתן לראות שהשמש אינה מסנוורת את הצופה.

ושוב אדגיש, לו היה מדובר בסטייה קצרה וכניסה חזרה אל הנתבי, היו לנתונים אלו משקל.

3. ההגנה מפנה לעובדה שהשוטרת לא יכולה הייתה להעריך את המרחקים ממנה לקו האכיפה, ממנה לנאשם ולמקום בו עצרה אותו, ובמקביל מבקשת לקבוע, על פי דבריה (שלא הוכחו)

שמדובר במרחק גדול של כ- 170 - 200 מטרים מהמקום בו עמדה השוטרת.

לעניין זה אין לי אלא להפנות לעובדה שהשוטרת לא העריכה אמנם את המרחקים, אולם ציינה את מספרי הבניינים שבו החל הנאשם את ביצוע העבירה, ועד למקום שנעצר על ידה

(מבית מס' 37 ועד למס' 43).

המדובר בציון עובדות אובייקטיביות ולא הערכות, ולו רצתה ההגנה הייתה מביאה עובדה מפורשת בדבר אותו המרחק ולא נותנת הערכה חליפית תוך בקשה כי דווקא הערכה זו תתקבל על ידי בית המשפט.

הערכה זו אינה מחליפה את העובדה שנרשמה ושורטטה בת/1 ואשר ממנה ניתן להתרשם כמו גם על פי התמונות שצולמו על ידי ההגנה והוגשו.

ושוב אין לי אלא להפנות לעובדה החשובה והמכרעת בתיק ובעדותה של השוטרת, אשר לגרסתה האמנתי באופן מלא, בדבר כך שהיא נכנסה אל תוך הנתבי שבו נהג הנאשם - הנתבי הנגדי, מנעה ממנו את המשך ביצוע העבירה תוך שהסיטה אותו הצידה.

4. אמנם השוטרת לא ידעה להעיד אם היה עימה שוטר נוסף ואף בנקודה זו העידה, "לא צויין אז אני לא זוכרת" (עמ' 4 ש' 27) אך בהבהרה לשאלת בית המשפט אמרה והוסיפה "אני מציינת גם אם מישהו עבד איתי, כנראה לא עמד ליד, אבל ברוב המשמרות אני עובדת לבד". (בעמ' 4 ש' 29 - 30), מכאן שבדרך כלל על פי עדותה, היא מבצעת אכיפה כשהיא בודדה ובכל מקרה, לא עמד לידה שוטר נוסף.

כמובן שטוב היה לו צוין עניין זה במפורש, אך במכלול הראיות כפי שפירטתי לעיל ולאור כך שהאמנתי

לגרסת השוטרת ולהבהרה שנתנה בדבר כך, מצאתי לקבל גרסתה אף בנקודה זו.

נקודה זו מתחזקת ומתבררת כאמינה, נוכח עדותו של הנאשם בבית המשפט אשר טען, כי במקום האירוע היו **הוא והשוטרת**, כך אף ענה לשאלה מדויקת של התביעה:

ש. "רק אתה והשוטרת הייתם"

ת. כן אין לי עדים נוספים" (עמ' 10 ש' 32 ועמ' 11 ש' 1).

עדותו של הנאשם מחזקת את העובדה שלמעט השוטרת והנאשם לא היה במקום עד נוסף.

5. ההגנה מבקשת להפנות לעובדה, שהשוטרת לא עצרה מכוניות אשר אותן עקף הנאשם, או לא רשמה פרטיהם, ככזו שיש בה לפגוע בראיות התביעה ואף לנזק ראייתי לנאשם.

אין לי אלא לומר שעובדה זו אינה מעלה או מורידה מחוזקת הראיות של התביעה, באשר, לו עשתה כן, הרי שהייתה נטענת טענה מוצדקת, של ניתוק קשר העין עד כדי פגיעה ממשית בזיהוי מבצע העבירה.

שכן, לא ניתן במקביל לעצור את המכוניות אשר הן בשלהן - נוהגות, ובאותה הנשימה לראות את אותו רוכב האופנוע שביצע את העבירה ולברר כי נעצר כלי הרכב הנכון.

בחלופות בין השתיים, נראה לי נכון יותר לתת את מירב תשומות הלב, לאותו הרכב אשר מבצע את העבירה ולדאוג כי אותו אחד- ולא נהג אחר, יעצר.

כמובן שעניין זה ישתנה נוכח העבירה המיוחסת, לפי הגיונם של דברים, שהרי לא בכל אכיפה של עבירת תנועה, תהיה לכך השלכה רוחבית בדבר עצירת כלי רכב נוספים, נטילת עדויות וגרימת עצירה של זרימת התנועה- שהיא עצמה ערך חשוב.

כמובן שכלל שהעבירה הנאכפת חמורה יותר, והענישה שבצידה בהתאמה, כך תהיה חשיבות לעדים אשר ראו את האירוע, יהא צורך בעצירת אותם כלי הרכב ועוד פעולות שיש בהן כדי להאט ולסרבל את ההתנהלות התעבורתית בכביש(למשל אירוע תאונתי), אולם מדובר בעבירות שהינן מעטות ביחס לסך העבירות הנאכפות.

6. בסופו של דבר אתייחס להנמקה אותה נתן הנאשם בדבר אותו "הגיון" אליו מפנה ההגנה, שבהינתן מקום בנתיב עליו נסע גם לכלי רכב וגם לרכב דו גלגלי, אין צורך כי הנאשם יסכן עצמו ויטטה לתוך

הנתיב הנגדי כפי שטוענת המאשימה.

אין לי אלא לומר, שההיגיון של אחד אינו של אחר, ויש כאלה שיעדיפו לסטות מעט על מנת שנהיגתם תהא רצופה תוך עקיפה של כלי הרכב שלצידם, ויש כאלה שלא.

יתכן אף שכלי רכב מסוימים היו צמודים לצידו השמאלי של הנתיב ולא הותירו לנאשם מקום מעבר, ובכל מקרה אין ביהמ"ש יכול לבחון הגיונם של דברים כמו במקרה כאן, שאחרת עבירות לא היו נעברות באופן יומיומי.

7. לכל אלו יש להוסיף ולהפנות לתגובת הנאשם אשר לא הכחיש על אתר את המיוחס לו אלא אך ביקש לזרז את כתיבת הדו"ח: **"רק אם אפשר למהר, אני צריך להגיע לאזכרה"**.

לאור כל זאת, ובסופם של הוכחות, לא האמנתי לגרסת הנאשם, אשר אף על פי שהעיד באופן שוטף, הרי שגרסתו אינה עולה עם המתואר, כשבעיקר לא קיבלתי הסברו לאותה התגובה הראשונית אשר ניתנה על ידו ולא היה בה דבר מאותה ההכחשה הגורפת אשר הציג בפניי במהלך הדיון.

ומאידך האמנתי וקיבלתי את גרסת התביעה מפי השוטרת, אשר הייתה אמינה עלי, לא ניסתה להוסיף או לתת תשובות שיש בהן כדי למלא חסר כזה או אחר ועדיין גרסתה הייתה מבוססת, הגיונית, תוך תיאור מדויק עד כמה שניתן, את הנעשה בכביש באותו היום, למן הרגע שראתה את ביצוע העבירה על ידי הנאשם ועד להפסקתה על ידה.

לאור כל הזאת אני קובעת כי התביעה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה את ביצוע העבירה על ידי הנאשם ואני מרשיעה אותו במיוחס לו.

ניתנה היום, כ"ח כסלו תשע"ז, 28 דצמבר 2016, במעמד הצדדים